

KÁLLAY ESZTER

humor

*nincs humora – mondják a pultnál ülő vének,
hajlik egymásra ezerrétegű bőrük, a poharak
kerek nyomait ujjukkal kenik el, jósolnak belőlük.
nincs humorod, pedig milyen fiatal vagy
– mondja a francia törzsvendég, akivel
kedvesnek kell lenni, sokat rendel –, azt bittem,
idősebb vagy, legalább huszonnégy, és milyen jól
beszélsz idegennyelveket. komoly lány vagy –
jelent ki büszkén, jól ismer, hiszen minden este lát.*

*megrándul a szám sarka, próbálok visszaemlékezni
egy ígeragozásra, ha humorom nincs, legalább legyenek
hibátlan, a kiejtésre is jobban koncentrálok.
engedd el magad, mondják a többiek, mikor
műszak után hajnali háromkor ülünk le inni.
a négyszögletű asztalok és a merev támlájú székek
tompaszögei pont úgy szorítanak be, hogy nem marad
választásom: jól kell éreznem magam.
idegennyelveket kell magamon éreznem.
idegennyelveken is a humort tanulom meg utoljára.*

száraz évszak

*a vendégek kint, a tizennegyedik pohár
vizet iszom. sorban állva
egymás után szorítják meg a kezem.
melléöntök, a szám szélénél
lefolyik a víz, beissza a ruha.
a nappalok törnek,
és nem húzódnak köztük folyók
vagy éjszakák, mondom
a pszichológusomnak angolul,
aztán gondolatban az összes
nyelvemen. az egyik nagyon régi,
tej- és kenyérszagú. akkoriban
meséltétek, hogy a letakart teniszpálya
paplan alatt alvó óriás. telente alszik,
tavasszal kirándul.*

*egy lepedő alatt a patológián,
üveg mögött, egy garázs hátuljában,
mint egy újszülött,
lehet egyszerre aludni és kirándulni.*

*a szám széléről letörnek
a cserepek, beissza a
duna. nem kell eső ellen
tető, mostantól ez a száraz
évszakom.
a kiszáradás
nem átmeneti állapot, vízre
gondolni sem tudok, ki tudja,
meddig.
ha a víz nem húz csíkot
a bőrön, az idő sem telik.
ha kimosom és kitergetem
a fájdalmat, másnap arra
ébredek, hogy megtanultam
bordani.*

*esténként egyre lejjebb görgetek,
újraolvasom a tényeket,
hordalékot tolok,
a folyómeder hátuljában
utazom, oda-vissza, mint a füst
vagy a köd. aki nem ereszt magából
csapadékot, magába szorítja.*

festés

*falaink maradnak ugyanazok. vak falak,
rajtuk a felújítás fehérje, kábán tudatosul
bennük az új réteg, épp összehúzódik
a festék. odanyomom a hátam,
mintha új bőröm lenne, óvatosan
mozgok, a gyomromban
lerakódtak a súlyok, előrehúznak.
a karjaim ugyanazok maradtak, vak madarak,
táskába be-, táskából kipakolnak, intézkednek,
mintha félholtra verték volna őket.*

*túlaludtam magam, öntudatlanul örül tovább a testem,
talán most kell feldolgozni, egyedül lenni a falakkal,
kérlelni őket, hogy lassanak újra,*

*bár miattam van rajtuk szemfedő festék.
elējük járulok, apáról kérdezek,
az utolsó hetekben többet látták, mint én.
a színpadiasság a vak falak
előtt elveszti az értelmét.*

*évek alatt összeszámolom,
mennyi mindent nem látnak,
nem kell elviselniük, hogy felnőtt
egy újabb gyerek, hogy körülötte
a földből kinő valami.
velem marad a festék alatti réteg,
a bőröm alá szorult
gyerekkor kipárologva távozik.*

*búcsúzunk attól, aki eltávozott,
akinek a tekintete távolra csodálkozó,
akinek a falaiban élő a dohányfüst,
élő a gondolat. átalszom a
változást, nem szólnak majd a falak,
amikor először lépek
be a hálószobámba kopogás nélkül,
amikor újra hazaérek.*

GYUKICS GÁBOR

látók

*nem emlékszik éjjeleinek egyetlen álmára se
fekete betűk a sötétben
egy tisztánlátó el tudná
olvasni őket
de tisztánlátót
egyet sem ismer
nyitva hagyja az ablakot
amíg lehet
de
amíg
a fenyőerdő csendje
észre nem veszi
a nyitott ablakot
addig csak
az ereiben utazó vér
zúgását hallja*